

Négy — öt alakot sejteni a borház ajtaja előtt. Ujra sötét. Röhögés. Csak Rados nyeríthet így. Ráismerek. Kata elindul feléjük. Futnak kétségbeesett riadalommal.

— Betörök — mondja Kata, s felemeli a levert lakatot a földről.

— Menjünk innen!

Magamnak is idegen a hangom. Kata megfogja a kezem.

— Megijedtél?

— Nem. Dehogy.

Rados, Tomi, Őszöregember és talán Dani. Lehet. Szünidei szórakozás. Mint rég. . . Látom őket: kushadtak a pince mélyén, korsók már teliszíva, és akkor valaki dörömbölni kezd az ablakon. Kellemetlen borzongás lehetett. Gebesztő.

— Állítom, — mondja Kata — ismerős volt ez az idétlen röhögés.

— Képzelsz.

— Lehet.

Olyan szükségem van ezekre a srácokra, mint mindennapi falat kenyérre. Ők elfogadták; izgalmakban, veszélyekben akarok élni. A keveset, ami két kézzel megragadható, nem szabad elengednem. Akármi áron, ha egy napig is, boldognak elégedettnek kell lenni. Ennyihez van erőm. És holnap?

— Igenis, uram. . .

Vagy a dühítő, álmos kérdés reggel anyám arcán: megint nem dolgozol? Egyremegy.

— Nézd meg magad! — mondom Radosnak, ha néha betérek hozzá, és ölében cipeli az akkumulátorokat.

Katát átemelem az építőtábor kerítésén. Aludj jól! Szia. Nézem, míg eltűnik a sátrak között. Bátor lány, és különös erő van benne. Hiányozni fog, ha elmegy innen.

Hann Ferenc

Szerelmes vers

(aranyinak)

mert

soha nem faggatsz ha a kihült csillagokat kiszórom zsebemből estefelé ha hazatérek

mert

megölelsz amikor nagyon-nagyon csúnya vagyok és megfulladt szavaimat keresgétem árnyékos csatornapartokon

mert

számba adod a cigarettát amikor ébenszínű vagyok már a nikotintól de tudod megmenthet még e mérgezett levegővétel

mert

melleidet arcomhoz, érteted pedig nemrég keltem fel
érdemtelen asszonyok mellől szomorúan és fakón
mert
igazítás salétromholdas glóriámon
nem nevezsz ha nyűtt arcomat ujjaid kalitkájába haj-
tom
ezért
térek meg hozzád újra és újra
kék-eső-verten
köd-gubába bújva

Zongora a hó alatt

fehér	vörös	fehér
tehén	körök	szemén
alatt	mögött	kedvesemnek
fehér	fial	halat bújthatnak
damaszt	a nap	tavak
balott fiam a hó alatt	arcára zongora szakadt	
pici ujján moll-akordok	két szeme vak	

Mi marad?

ledobtam magam a tetőről
szép meredek volt az ív
ponyva nincs alul
szabadnapos tűzoltók fújják a rézharsonát
az angyalok kimenősek
ó mi marad?